

TAMÁS MENYHÉRT (1940) Budapest

TAMÁS MENYHÉRT

Megírhatatlan vers

Attól kezdve, hogy megtalált ég,
a föld hívője; keze lettem,
hozott imával keltettem magamra
a napot, szíjaztam nyelvemre a szót.
apró álmok álmodója, merészen
nyújtóztam a kerti fák fölé,
feljebb; a város hegyhajlatára.

Attól kezdve, hogy az égnél is
veszendőbb a föld, itt-élet ítélet
minden ítélet, keselyűszárnyat
árnyal rám a körülszegett táj,
a féktelen bolygás, ne vegye senki
jajongásnak (új jelenés): emlék-
telen rögeit számlálja Európa...

Indulhat a perc, az *iszonnyal teljes*
óra...

Szegélyezd

Szegélyezd magad, lélegezz reggelt,
ölelj magadhoz mindent, ami még
ölelhető, túlnövi emlékét, visszaszól,
vissza mer szólni a pusztulásnak,
gyökérré, magvak mélyét vigyázó
gyökérré nyújtja a kezed – élön szólít,
játsszunk otthont; megmaradást!

Olvasd az utat

Olvasd az utat. Az előbb-időt,
az idevezetőt, kálváriáink örökét –
öletés helyett, készülj a virradatra.